

Частина 3

Таємниця
планети
Авак-37

Глава 1

Жаби йдуть у відрив

Молодий Жаб на ім'я Дрімко сидів на підлозі Древнього космічного корабля. Навпроти, дивлячись йому прямо в очі, вмовився на задніх лапах величезного розміру блакитний пес. Обоє не рухались і навіть не моргали. З боку могло здатись, що жабеня у небезпеці. Адже собака був значно більший, та й пащею з чималими іклами він при бажанні міг би легко перекусити жабеня навпіл. Та насправді між цими двома співрозмовниками йшов ментальний діалог.

“Що ще цікавого є на кораблі? — запитав Дрімко, продовжуючи “розмову”.

Замість відповіді в уяві нашого жабеняти вплив великий знак питання. ТУЗ (а насправді — Тонкий Управитель Знань) розмовляв тільки картинками, і не все міг зрозуміти, адже він був лише комп'ютерною програмою, таким собі “Духом корабля”, що за наказом господаря прийняв форму собаки просто для зручності.

“Гаразд, — Дрімко зрозумів свою помилку. Справді, як ТУЗик міг знати, що для Дрімка є цікавим, а що ні. — Покажи мені мапу корабля, якщо така є”.

Одна зі стін каюти, що була створена з теплого пластичного льоду, перетворилась на екран. На ньому засвітилась блакитно-зелена мапа.

Корабель, на якому вони з другом так раптово опинились, ще й зменшилися для того, щоб увійти всередину, виявився поділений на шість окремих частин. Щойно Дрімко зосереджував зір на якійсь із частин мапи, в голові у нього починав лунати голос. На жаль, голос говорив на незрозумілій стародавній мові.

“Певно це древнекварінська”,— промайнула у нашого жабеняти думка. Єдине, що він зрозумів, це те, що голос розповідає про устрій та призначення різних частин корабля, а також про те, як туди потрапити. “Доведеться кликати на допомогу Квакера”,— розчаровано подумав Дрімко.

Раптом просто зі стелі полилась вода. Ще за кілька секунд потік прийняв форму маленького капітана Квакера, що зосереджено налаштовував Центр Управління Кораблем, роблячи його зручнішим для себе. Від несподіванки Дрімко сіпнувся і відстрибнув назад. Та вже за хвилину весело розсміявся. Ясно було, що це ТУЗик, вловивши бажання господаря, створив переговорний модуль прямісінько перед зеленим носом нашого жабеняти.

— Квакере, ти міг би прийти до мене, допомогти з перекладом? Я тут таку цікаву штуку знайшов, а розібрати, що вона говорить, не можу,— зашарівся Дрімко.

— Звичайно, друже, — відповіла маленька водяниста фігура капітана Квакера, сильного та бравого Космо-Жаба з планети Зелін. — Я вже зовсім втомився боротись з цим дурним бортовим комп'ютером! Уявляєш, він мені каже, що в мене недостатньо повноважень для управління системою! Я жаб'ячу космо-школу з найвищою відзнакою закінчив! А ця дурна бляшанка радить йти повчитись ще! Каже, що такої школи не існує. Я намагаюсь пояснити, що з останнього увімкнення цього Древнього космічного корабля пройшли сотні років, нові школи з'явилися! А ця штука мені не вірить! Ще й Балакучий Помідор з мене сміється, каже, що я хочу його смерті, адже він скоро лусне від реготу. Коротше кажучи, з радістю відволічусь!

Миттю облишивши всі свої справи, роздратований Квакер поспішив на допомогу другові. Крокуючи блакитним коридором з теплого пластичного льоду, він трохи заспокоївся. Адже глибоко в душі був неймовірно радий всім пригодам, що з ними останнім часом сталися. А особливо цьому дивовижному, так раптово знайденому, стародавньому космічному кораблю Жаб-Засновників. Жоден з його друзів не міг похвалитись нічим подібним! Та й загадка зникнення першої планети Космо-Жаб Авак-37 вже ось-ось буде відкрита.

В каюту, де на нього чекали Дрімко і ТУЗик, Квакер увійшов вже в значно кращому настрої.

— Ну, і що тут потрібно перекладати? — спитав він.

— Ось цю мапу, — відповіло наше жабеня, вказуючи лапкою на стіну, що досі світилась, — просто зосередь погляд на якійсь частині.

Квакер так і зробив. Судячи з виразу його обличчя, що почало витягуватись від подиву та захоплення, процес йшов, як треба. Напевно, він так і стояв би, то посміхаючись, то дивуючись, якби Дрімко не смикнув його за плече.

— Щось кажи, мені теж страх як цікаво!

— Вибачай, замислився. Це не космічний корабель, це Королівський Палац якийсь! Тут стільки всього! Є бібліотека-кінотеатр, аквапарк зі сніговими гірками для катання на лижах та санчатах, зала чарівних запахів, “часовий портал”, де можна взяти участь в будь-якому зі свят, що колись відбувались в Галактиці, та багатьох інших історичних подіях, зала з батутами та канатними дорогами, з яких неможливо впасти, басейн з добрими крокодилами, де можна пограти в підводні доганялки, зала з повітряними кульками-цукерками ... всього одразу й не розкажеш... Але для того, щоб туди потрапити, потрібно спочатку повернутись в Центр Управління Кораблем.

— Так чого ж ми чекаємо! — зрадів Дрімко.

І вони поспішили до ЦУК. Попереду стрибали Квакер і Дрімко, за ними швидко перебирав лапами ТУЗик. Опинившись на місці, Квакер знову сів у капітанське крісло.

— Зараз спробую знайти шлях до кульок з цукерками! — рішуче сказав він.

— І навіщо вам ті цукерки? — почувся сварливий голос зі столика біля ілюмінатора. Балакучий Помідор, нано-овоч з лабораторії професора Кванкуса, не міг мовчати.— Від них тільки животи заболять, просто поливайте собі лапки водичкою, та й усе!

У цей момент досі спокійний блакитний пес

стрибнув. Він легенько штовхнув Дрімка в правий бік. Наше жабеня не втрималось на лапках і, щоб не впасти, вхопилося за сенсорну панель, на якій досі підсвічувалось мініатюрне зображення планети Авак-37.

З усіх боків голосно пролунав спокійний механічний голос: «Всі системи готові до старту. Запущена програма — повернення на Базу 37. Починаю зворотний відлік: 10, 9, 8...»

— Який старт?! А як же цукерки?! Та й над нами зараз скляний купол оранжереї-лабораторії мого батька, професора Кванкуса!!! Ми ж його просто розіб'ємо! — завив Квакер.— Що відбувається?!

— Ой, це я випадково натиснув на кнопку...— почав було виправдовуватись Дрімко.— А що ж тепер робити?!

«...Один! Нуль!»,— договорила система, і космічний корабель Древніх Жаб із капітаном Квакером, жабеням Дрімком і Балакучим Помідором на борту різко полетів угору.

